

Za celo leto . . . . . K 30—  
za pol leta . . . . . 15—  
za četrta leta . . . . . 7.50  
za 1 mesec . . . . . 2.50

Posamezna številka 80 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v  
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem  
rotovžu), pritličje, levo.  
Rokopisi se ne vrnejo.

# PTUJSKI LIST

## Politično gospodarski tednik.

Štev. 16

Ptuj, 18. aprila 1920

II. letnik

### Javen shod JDS. v Ormožu.

V nedeljo, dne 18. aprila 1920

se vrši v Ormožu ob 8. uri zjutraj

### javen shod

na katerem poročajo člani bivše demokratske vlade.

### Zborovanje za dobavo elektrike iz Fale.

V ponedeljek, dne 12. aprila se je vršilo v Ptuj prvo zborovanje zaradi dobave električnega toka iz Fale nad Mariborom.

Velik obisk je kazal, da je zanimanje in pravo umevanje za električno silo največje. Prišli so zastopniki mariborskega okraja, slovenjebistriškega in konjskega okraja, Slovenje Bistrice in Konjice, Ormoža in Ljutomer, ormoškega in ljutomerskega okraja, Gornje Radgone in Murske Sobote; nadalje pa iz Čakovca in Varaždina, kakor iz mnogih okoliških občin ptujskega polja, ki leže bližje Ptuja.

Zborovanje je otvoril vladni komisar g. dr. Senčar in pozdravil zastopnike raznih mest, trgov in občin; nato je pojasnil gosp. Čuček kot predsednik odseka za dobavo elektrike v Ptuj, kako bi mi prišli najhitreje do električne moči za razsvetljavo in za gonilno moč.

Ta električna centrala, ki jo je sezidala že deloma pred vojsko, deloma med vojsko štajerska električna družba, je sedaj za nas najboljša prilika, da dobimo v najbližnjem času res tako zaželeno elektriko.

### VZGOJA.

Pri fari je zazvonilo z vsemi zvonovi in povabilo ljudi k večernicam. Zadnji obiskovalci — nekaj fantov, ki so dozdej stali pod lipo — so hoteli v cerkev, da ne zamudijo blagoslova. Že so se oglasile orgle in ubrano petje je zadonelo tja do prve vaške krčme. Zidarju Škrjancu pa očitno ni bilo do cerkve, kajti ko je zaslišal glas iz zvonika, je hitro iztočil zadnje vino in pomolil prazno steklenico gostilničarju, rekoč: „Žehelj, še pol litra, tukajle!“ Potem je pa prijel poln kozarec in kakor v opravičilo dejal pivcem, ki so sedeli pri isti mizi:

„Človek trpi celi teden ko živina, zato si ga mora privoščiti nekoliko v nedeljo, da si nabere novih moči.“

Gostje — par zapitih kmetov in nekaj lesarjev — so mu molče pritrdili s tem, da so eden za drugim povzdignili kozarce k ustom. Zidarjeva žena je pa rekla:

„Bova morala iti, otroci težko čakajo doma in lačni so, ker ni nikogar, da bi jim skuhal.“

Kar tako v en dan je rekla take besede in videlo se je, da se ji ne mudi nikamer. Tako prijetno se je dalo sedeti tu v hladu pod hodnikom in gledati tja po trati proti reki, ki je hitela v hitrem teku v brezdalj.

Ako pomislimo, da je ta ogromna vodna stavba na Fali se začela zidati tedaj, ko še ni bilo tako silno vse drago in ako ta ves električni tok, ki ga proizvaja, razproda v druge kraje, kar je brezdvomno, potem moremo premisliti, koliko let bode preteklo, da bi se zopet zamogla dozidati zopet druga taka električna centrala. Po današnjih ogromno naraslih stroških za vsako večje zidanje se vsakemu premišljenemu človeku zdi, da bo mogoče 20 do 30 let potrebno čakati.

Gospod Čuček poziva tedaj vse zastopnike prizadetih krajev, ki leže med Mariborom in Varaždinom, da se združijo v eno družbo, ki bode potem nabrala sredstva za napeljavo električnih vodov in začela takoj s predelavo za to napeljavo.

Nato je pojasnil ravnatelj štajerske električne družbe, g. Droschel, na kak način se bode dal ta naš namen najlažje doseči. Povdaril je tukaj, da bi bilo najbolje, da se osnuje v ta namen družba na delnice, ki jih naj potem vsaka občina po proračunu vsega dela vzame toliko, kolikor bi dotična občina približno rabila električnega toka. Ker so delnice takoj tudi kot vrednostna vloga, je lahko vsaka občina tudi založi pri kakem denarnem zavodu ali tedaj, ko jih nabavi ali pozneje v slučaju porabe.

Za sedaj bode električna napeljava prišla precej drago, toda pomagalo se bode temu na tak način, da bode moral vsaki interesent plačati takoj k napeljavi za vsako luč in za vsako konjsko silo gonilne moči gotovi znesek, ki bode služil kot amortizacija nabavnih stroškov za to veliko električno napeljavo. Ker, ako se to ne bi zgodilo, potem bi za 8 ali 10 let mogoče bili ti nabavni stroški tako veliki, da nebi bili v pravem razmerju z vloženim kapitalom proti enakim podjetjem, ki bi za toliko let pozneje enake naprave

Z možem sta se vračala z božje poti od Sv. Valentina in sedaj sta tu v domači vasi počivala od dolgega pota. A počivanja ni hotelo biti konca; polliter za pollitrom je nosil gostilničar na mizo, a njuna žeja se ni zmanjševala prav nič, le še naraščala je z z vsako novo steklenico, v kateri se je tako vabeče prelival rdeči bizeljec. — Sicer pa mora človek imeti tudi okrepčila po trudu in delu in božja pot bi izgubila polovico svoje lepote in menda tudi polovico dobrih del, ako bi se božjepotniki ne ustavljali po gostilnah. Posebno se je to zdelo potrebno Škrjancu, ki se tudi drugače ni ogibal hiš, kjer Bog „roko vun moli“, in ljudje so to dobro vedeli, kajti koder je Škrjanec zidal, povsod so mu pripravili nekaj steklenic slivovke ali ruma, da se je odtešcal zjutraj, preden je začel delati. Kajpak zjutraj ga en štamperl dene vrlo dobro, da spravi nekoliko v tok zaspano kri in pogreje želodec. Zato ni čuda, da si ga privošči danes, ko ima za to kar dva vzroka: nedelja je in z božje poti se vrača.

Skraja sta sedela z ženo sama za mizo in se odpravljala po vsakem pollitru domov. Ko pa je minila v cerkvi služba božja in so začeli prihajati gostje, je Škrjanec mahoma pozabil na odhod. Prihajali so kmetje in on je takoj uganil, da se bo mogoče dalo zasnovati kaj novega dela; staro mu že pohaja in kaka ugotovitev se vendarle najlepše dela

delala. Tudi je omenil, da je ta napeljava vodov zmeraj najbolj gospodarsko izpeljana, ako ide po najkrajši poti, posebno glavni vod. Manjši postranski vodi lahko so speljani tudi malo po ovinkih skozi vasi, ali pri glavnih so zato stroški neizmerno višji.

Kar se tiče zgube gotovega dela električnega toka vsled daljave, napr. iz Maribora do Varaždina ali do Murske Sobote ali Gornje Radgone, se bomo vendar morali odločiti, da bi se tok računal povsod jednako, ker drugače je računsko poslovanje silno oteženo in so tudi v drugih krajih to načelo sprejeli.

Pač pa potem mora vsaka občina ali večje podjetje prispevati k celotni napeljavi po ključu odvzeta električnega toka in to za celo napeljavo od začetka do konca, seve brez hišnih vodov.

Ta električna naprava bi tedaj bila izpeljana iz Maribora naravnost ob Dravi najkrajšim potom v Ptuj, nekako v sredi bi se odcepil vod za Pragersko, Slovensko Bistrico in Konjice in druge tam blizu ležeče vasi Ptujkega polja; iz Ptuja bi vodila napeljava do Ormoža, kjer bi se cepila v vod za Ljutomer in Čakovec. V Ljutomeru bi se cepila napeljava zopet za Mursko Soboto in Gornjo Radgono kakor tudi za Mursko polje obenem; v Čakovcu pa za mesto Varaždin in Doljno Lendavo. Sklenilo se je nazadnje, da vsako mesto, trg in večja občina, kakor okrajni zastopi, ki pridejo tukaj v poštev, izvolijo po enega zastopnika v to družbo, ki bo sestojala iz širšega odbora in potem ti volijo jeden manjši odbor 6 članov ali s strokovnjaki skupno 7 ali 8 oseb, tako da je delo in sklepčnost pri važnih zadevah lažje mogoča; za sedaj pa obstoječi odbor, kakor hitro pošlje štajerska električna družba iz Gradca strokovnik za predelavo, kar je obljubil na-

pri kozarcu dobrega vina. Res ga je kmalu prosil Hrastnik, bi li ne prišel k njemu v delo; okna pri hiši misli povečati in marsikaka drobnarija se še mora popraviti. „Hm,“ je menil Škrjanec malomarno, kakor bi mu ne bilo nič za to, „pri Lazniku imam za par dni dela in Juriju moram prekriti koč, potem bi kar prišel.“ Začela sta računati, česa bi bilo treba in koliko bi cela reč stala.

Ura je šla na tri. Večernice so minile in ljudje so hiteli na vse strani; Škrjanec in Hrastnik pa še vedno nista bila gotova s kupčijo. Tedaj sta pritekla od brvi sem dva otroka, deček kakih devetih let, bos, v blatni, raztrgani obleki, bledega lica in globoko udrtih oči, ki so nemirno hitele od predmeta do predmeta, in deklica, nekoliko manjša, a po obleki in licu prav podobna svojemu bratcu, obema se je na obrazih videlo, da jim stric glad ni neznan. Otroka sta že od daleč slišala očetov glas in hitela proti hodniku. „Mama, mama!“ klicala je deklica, deček je pa teklen molče, da bi temprej prišel do staršev.

„Kaj pa lazita okoli, ali ne moreta biti doma pri starem očetu?“ karala ju je mati za pozdrav, oče se pa ni zmenil za nju.

„Lačna sva in oče nič ne kuhajo; to-bak kadijo.“

„Kupite mi kruha, mama!“ zaprosi deklica.